עזה שדינם שונה באופן מהותי מדינם של ממשלים קולוניאליים הכפויים מבחוץ. הם האמינו שהממשל שלהם מבטא ישות מקומית הנטועה בשתי רגליה בקרקע ונמצאת שם בתוקף זכות שאין עליה עוררין. השאלה מה טיבה של זכות כזו, אם היא תקפה או מדומיינת, אינה שייכת לעניין: מה שחשוב הוא שגם הימצאותה של אמונה עזה בזכות כזו בקרב החברה השלטת לא שינתה את הדינמיקה המתפתחת בין שולטים ונשלטים, והתוצאה הסופית היתה אחת – התמוטטות הממשל.

מסיבות פסיכולוגיות ופוליטיות מובנות, התקשו ממשלים לקבל את החלטותיהם על פי ראיית התהליך כולו ולהביא בחשבון מראש את תוצאתו הבלתי־נמנעת. רק במקרים מעטים, ובעיקר בשלבים האחרונים של הדה־קולוניזציה, השכילו מקבלי החלטות להקדים את המאורעות ולפעול לא על פי המצב הקיים אלא על פי המצב העומד להתהוות. בעשותם כן לא זו בלבד שחסכו לעצמם ולאוכלוסיה הנשלטת הרבה דמים והרס, אלא שגם הניחו בסיס טוב יותר לשיתוף פעולה פורה בעתיד. הרבה יותר שכיחים היו המקרים שבהם ממשלים – האמונים לרוב על דפוסי חשיבה ופעולה צבאיים – ראו בכל התקוממות אתגר נקודתי שצריך ואפשר להכריעו בכוח ואז ישוב המצב להיות כבתחילה. כשהופיעה ההתפרצות הראשונה באלג'יריה וממשלת מנדס־פראנס החליטה להגיב עליה בכוח, ואכן השיגה הרגעה זמנית במצב, מספר לנו Edward Behr: "האירופים השוכנים באלג'יריה לא ראו את הרגיעה כְּשקט שלפני הסערה אלא כהוכחה שלפחות באלג'יריה היתה [היד החזקה] la manière forte ערובה מעשית ומספקת נגד חתרנות". ובהמשך הוא מתאר כיצד גנרל צרפתי מודיע ברמקול, "בלי להיות מודע לעובדה עד כמה אבסורדית נשמעה הצהרתו: "tous tranquilles commes avant" [הכול רגוע כמו קודם]. כמובן, שום דבר לא חזר להיות "כמו קודם" אלא שהצרפתים, הנתונים במצב נפשי של הכחשה, לא היו מסוגלים לראות לאן הדברים מוליכים ולכלכל את מעשיהם בהתאם.

השימוש הכמעט־אינסטינקטיבי ב־manière forte הוא אולי אחד ההיבטים הטראגיים של כל התהליך. כל הממשלים שמצאו עצמם מול מחאה אלימה נהגו להגיב בהפעלה מיידית ונמרצת של כוח, ולא פעם הם התחרטו על כך לאחר שהתבררו התוצאות. מאחר שהתפרצות של הנשלטים נתפשה תמיד על ידי הממשל כהפרת החוק והסדר שהוא מופקד עליו על פי הדין, נטייתו היתה לאתר